



JUSTIČNÁ REVUE

ČASOPIS PRE PRÁVNÚ PRAX

Z obsahu:

ZMLUVNÁ SLOBODA
PRI VYPORIADANÍ BEZPODIELOVÉHO
SPOLUVLASTNÍCTVA MANŽELOV
DOHODOU

PRÁVOPLATNOSŤ A VYKONATELNOSŤ
STATUSOVÝCH ROZHODNUTÍ
SLOVENSKEJ ADVOKÁTSKEJ KOMORY

NOVELA DAŇOVÉHO PORIADKU

Ročník 64

5/2012

REDAKČNÝ KRUH

Predseda:

Dr.h.c. prof. JUDr. Peter BLAHO, CSc.

JUDr. Peter BRŇÁK

prof. JUDr. Alexander BRÖSTL, CSc.

JUDr. Štefan DETVAI

JUDr. Ľubomír DOBRÍK, PhD.

doc. JUDr. Ján DRGONEC, DrSc.

JUDr. Anton FÁBRY, CSc.

prof. Brian GIBSON, JSD.

JUDr. Miloš HRVOL, CSc.

Univ. prof. DDR. Heinz MAYER

prof. JUDr. Oľga OVEČKOVÁ, DrSc.

prof. JUDr. Jozef PRUSÁK, CSc.

prof. JUDr. Viera STRÁŽNICKÁ, CSc.

prof. JUDr. Vojtech TKÁČ, CSc.

prof. JUDr. Katarína TÓTHOVÁ, DrSc.

prof. Guiguo WANG, JSD., LL.M.

REDAKČNÁ RADA

Šéfredaktor:

prof. JUDr. Ján SVÁK, DrSc.

JUDr. Eva BABIAKOVÁ, CSc.

doc. JUDr. Robert FICO, CSc.

doc. JUDr. Svetlana FICOVÁ, CSc.

JUDr. Július FÍGER

JUDr. Miloš HAŤAPKA

JUDr. Milan LIPOVSKÝ

JUDr. Daniel LIPŠIC, LL.M.

JUDr. Milan ĽALÍK

Dr.h.c. prof. JUDr. Mojmír MAMOJKA, CSc.

JUDr. Milan RUŽBÁRSKY

JUDr. Ondrej SAMAŠ

JUDr. Peter STAVROVSKÝ

prof. JUDr. Pavel ŠTURMA, DrSc.

JUDr. Slavomír ŠÚREK

Tajomníčka redakcie:

Mgr. art. Lucia Macíková

Adresa redakcie:

Ministerstvo spravodlivosti SR

Župné nám. 13

813 11 Bratislava

Osobný kontakt: Námestie slobody 12

telefón: 02/5249 38 79

02/5710 10 33

e-mail: justicna.revue@justice.sk

OBSAH

Štúdie

ROSPUTINSKÝ, P. – PAULÍK, D.: Zmluvná sloboda pri vy-
poriadani bezpodielového spoluvlastníctva manželov doho-
dou 635

Články

KOLLÁR, Š.: Právoplatnosť a vykonateľnosť statusových
rozhodnutí Slovenskej advokátskej komory 653
TKÁČ, J.: Poskytovanie informácií o verejnom obstarávaní
na základe žiadosti podanej v zmysle zákona o slobod-
nom prístupe k informáciám 659
BOJMÍROVÁ, S.: Novela daňového poriadku 667
IKRÉNYI, I.: Vymedzenie skutkovej podstaty zločinu tero-
rizmu v Trestnom zákone 674
ŠRAMEL, B.: Prostriedky kontroly diskrečných oprávnení
prokurátora v trestnom konaní 687
CEHLÁR, V.: Evaluácia trestu povinnej práce a činnosti
probačného a mediálneho úradníka „pred“ a „po“ rozhod-
nutí súdu 701

Diskusia

REPA, O.: Vedenie motorového vozidla pod vplyvom alko-
holu – priestupok či trestný čin? 707

Európska únia a Slovensko

KLIMEK, L.: Európsky príkaz na dohľad v predsúdnom
konaní 716
JURČOVÁ, M.: Návrh nariadenia o spoločnom európ-
skom kúpnom práve (1. časť) 727

Zo zahraničia

DZUREDOVÁ, L.: Odozvy v SRN na Návrh nariadenia
o spoločnom európskom kúpnom práve 743

Rozhodnutia Súdneho dvora EÚ

Aplikácia čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru podľa roz-
hodnutia Súdneho dvora EÚ (VOZÁR, I.) 749

Recenzie – anotácie

Jelínek, J. – Herczek, J.: Zákon o trestní odpovědnosti
právníckých osob. Komentář s judikaturou. Leges Praha
2012, strán 208 (ZÁHORA, J.) 757
Klátič, J.: Zrychlení a zhospodárnenie trestného kona-
nia – Monografia. Banská Bystrica, Univerzita Mateja
Bela v Banskej Bystrici, Právnická fakulta 2010, strán 330
(JALC, A.) 760
Židlická, M. – Salák, P. jr. (eds.): Acciones, condiciones,
exceptiones. (13. setkání právních romanistů České a Slo-
venské republiky, MU Brno, 13. – 14. 5. 2011.) Brno, Ma-
sarykova univerzita 2011, strán 139 (ŠOŠKOVÁ, I.) 762

JUSTIČNÁ REVUE

Pokyny pre autorov:

1. Do redakcie treba posielať rukopis v 3 exemplároch a na diskete, prípadne elektronickou poštou.
2. Rukopis treba priebežne číslovať.
3. Nad titulkom príspevku uviesť meno autora (autorov) a jeho (ich) pracovisko.
4. Názov príspevku musí byť krátky a výstižný.
5. K príspevku napísať synopsu (stručná charakteristika obsahu článku v rozsahu 5 až 8 riadkov).
6. Poznámky pod čiarou písať za sebou a priebežne ich číslovať.
7. Pri citovaní bibliografických údajov sa riadiť príslušnou normou (bibliografická citácia).
8. Rozsah odborného článku nesmie presahovať 12 normostrán (pri 1 800 znakoch na jednu stranu), rozsah informácie 4 normostrany, rozsah recenzie 3 normostrany. Pri odborných štúdiách nesmie presiahnuť 20 normostrán (odborná štúdia však musí obsahovať všetky náležitosti vedeckého štýlu; náležitý poznámkový a odkazový aparát i použitú literatúru).
9. Za vecnú stránku príspevku zodpovedá autor. Zároveň garantuje, že príspevok nebol uverejnený v odbornej ani inej tlači.
10. Redakcia si vyhradzuje právo upraviť titulok príspevku a vykonať v rukopise potrebné stylistické, jazykové a grafické úpravy, ako aj rozhodnúť o jeho zaradení do toho-ktorého čísla a rubriky.
11. Vždy treba uviesť svoju presnú adresu.
12. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.
13. Autori v príspevkoch vyjadrujú vlastný názor k danej problematike.

● Vydavateľ: Ministerstvo spravodlivosti SR, Župné nám. 13, 813 11 Bratislava
● Telefón 02/5249 38 79, 02/5710 10 33 (redakcia) ● Vychádza 12 čísiel ročne ●
Tlač a distribúciu zabezpečuje: Poradca podnikateľa, spol. s r. o., Rázusova 23,
010 01 Žilina ● Objednávky na predplatné prijíma: Poradca podnikateľa,
spol. s r. o., distribúcia Justičnej revue, Rázusova 23, 010 01 Žilina, telefón:
041/70 53 222 ● Evidenčné číslo: EV 258/08 ● ISSN 1335-6461 ● Číslo bolo
imprimované 31. 5. 2012

EURÓPSKA ÚNIA A SLOVENSKO

Európsky príkaz na dohľad v predsúdnom konaní

JUDr. Libor KLIMEK
Interný doktorand (Trestné právo)
Fakulta práva Paneurópskej vysokej školy

KLIMEK, L.: Európsky príkaz na dohľad v predsúdnom konaní; *Justičná revue*, 64, 2012, č. 5, s. 716 – 726.

Za účelom zlepšenia justičnej spolupráce v trestných veciach v EÚ bol predstavený nový procesný nástroj – európsky príkaz na dohľad v predsúdnom konaní. Príspevok prezentuje právnej verejnosti všeobecné východiská tohto nástroja, jeho právny základ, ktorým je Rámcové rozhodnutie Rady 2009/829/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby medzi členskými štátmi EÚ, následne predstavuje procesné postupy jeho aplikácie a neopomína ani poznatky týkajúce sa implementácie uvedeného rámcového rozhodnutia do právnych poriadkov členských štátov EÚ.

1. Úvod

V súčasnosti neexistujú žiadne medzinárodné nástroje, ktoré by umožňovali odovzdanie opatrení dohľadu v predsúdnom konaní z jedného členského štátu EÚ do iného. V rámci justičnej spolupráce v trestných veciach v EÚ bol predstavený právny nástroj, ktorý takého odovzdanie má umožniť. Je ním európsky príkaz na dohľad v predsúdnom konaní (angl. *European supervision order in pre-trial procedures*; ďalej len „európsky príkaz na dohľad“). Tento nástroj bol predstavený v roku 2009, a to Rámcovým rozhodnutím Rady 2009/829/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby medzi členskými štátmi EÚ¹⁾ (ďalej len „rámcové rozhodnutie“). Členské štáty EÚ majú prijať opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu vnútroštátnych právnych poriadkov s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia do 1. decembra 2012. To znamená, že za týmto účelom možno očakávať v našom právnom poriadku nový osobitný zákon.

Nakoľko európskemu príkazu na dohľad v našej odbornej literatúre doposiaľ nebol venovaný priestor v podobe uceleného materiálu, príspevok má za cieľ odprezentovať ho odbornej verejnosti ešte pred tým, než bude prijatý zákon za účelom implementácie rámcového rozhodnutia. Začína všeobecnými východiskami týkajúcimi sa tohto nástroja v nadväznosti na

1) Rámcové rozhodnutie Rady 2009/829/SVV z 23. októbra 2009 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby medzi členskými štátmi EÚ. Bližšie Úradný vestník EÚ, L 294/20, 11. 11. 2009.

prezentovanie jeho právneho základu na úrovni EÚ. Následne predstavuje procesné postupy jeho aplikácie, teda zásady aplikácie európskeho príkazu na dohľad, postupy orgánov vo vydávajúcom štáte, ako aj vo vykonávajúcom štáte. Neopomína ani tienisté stránky týkajúce sa implementácie rámcového rozhodnutia do právnych poriadkov členských štátov EÚ.

2. Všeobecné východiská

Neprimerané alebo nadbytočné využívanie inštitútu väzby a jej dĺžka prispievajú k preplneniu väzníc, čo má za následok zhoršovanie väzenského systému v celej Európe. Za súčasného právneho stavu, v rámci členských štátov EÚ nemožno vykonať alternatívne opatrenia vo vzťahu k väzbe a ani iné opatrenia dohľadu v predsúdnom konaní na území iného štátu. To je spôsobené tým, že štáty neuznávajú rozhodnutia cudzích justičných orgánov vo vzťahu k opatreniam neväzobného dohľadu v predsúdnom konaní. Je len minimálna pravdepodobnosť, aby členské štáty konali jednostranne pri prijímaní predpisov vnútroštátneho práva, ktoré by umožňovali také opatrenia uznávať.

Avšak, v rámci bývalého III. piliera EÚ začali diskusie o nástroji, ktorý by mal umožniť prenos opatrení, ktoré nezahŕňajú pozbavenie osobnej slobody z jedného členského štátu EÚ do iného. Európska rada na zasadnutí v Tampere v roku 1999 potvrdila, že vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí v trestných veciach by uľahčilo spoluprácu medzi orgánmi a napomohlo justičnej ochrane individuálnych práv.²⁾ Následne, v Programe opatrení na implementáciu princípu vzájomného uznávania rozhodnutí v trestných veciach,³⁾ bola zdôraznená potreba nástroja takéhoto charakteru. Navyše, ani Haagsky program z roku 2004 neopomína túto prioritu.⁴⁾

Ako výsledok diskusií a iniciatív bol predstavený nový procesný nástroj – európsky príkaz na dohľad v predsúdnom konaní. Týka sa predbežného prepustenia osoby na slobodu, a to v predsúdnom konaní. **Umožňuje prenos opatrenia, ktoré nezahŕňa pozbavenie osobnej slobody, a to z členského štátu EÚ, v ktorom osoba bez trvalého pobytu čelí podozreniu zo spáchania trestného činu, do členského štátu, kde má obvyklý pobyt.** Tým sa umožňuje, že podozrivá osoba podlieha opatreniu dohľadu vo svojom domovskom štáte, pokiaľ sa neuskutoční súdne konanie v inom členskom štáte. Namiesto pozbavenia osobnej slobody v predsúdnom konaní, európsky príkaz na dohľad umožňuje, aby sa uplatňovali alternatívne druhy dohľadu (bližšie text nižšie).

3. Právny základ

Ako bolo uvedené v úvode, právny základ európskeho príkazu na dohľad predstavuje **Rámcové rozhodnutie 2009/829/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby medzi členskými štátmi EÚ.** Toto

2) *Presidency Conclusions, Tampere European Council 15 – 16 October 1999, European Council. In: VERMEULEN, G.: Essential texts on International and European Criminal Law; 4th edition. Antwerpen, Maklu Publishers, 2005, s. 327 – 341.*

3) *Programme of measures to implement the principle of mutual recognition of decisions in criminal matters. Úradný vestník ES, C 12/10, 15. 1. 2001.*

4) *Úradný vestník EÚ, C 53/1, 3. 3. 2005; pozri taktiež Akčný plán, ktorým sa vykonáva Haagsky program. Úradný vestník EÚ, C 198/1, 12. 8. 2005.*

rámcové rozhodnutie je súčasťou zavádzania vzájomného uznávania justičných rozhodnutí v trestných veciach v EÚ, ktoré má v súčasnosti dominantné postavenie vo vývoji trestného práva v EÚ.⁵⁾

Rámcové rozhodnutie ustanovuje pravidlá, podľa ktorých členský štát EÚ uznáva rozhodnutie o opatreniach dohľadu, vydané v inom členskom štáte, ako alternatívu väzby, monitoruje opatrenia dohľadu uložené fyzickej osobe a odovzdáva dotknutú osobu štátu pôvodu v prípade porušenia týchto opatrení.⁶⁾ Následne cieľmi rámcového rozhodnutia sú: zaručiť riadny výkon spravodlivosti,⁷⁾ a najmä zabezpečiť, aby sa dotknutá osoba dostavila na súd; podporiť v trestnom konaní využívanie opatrení nezahŕňajúcich pozbavenie osobnej slobody v prípade osôb, ktoré nemajú pobyt v členskom štáte, v ktorom sa vedie konanie; a zlepšiť ochranu obetí a verejnosti. Avšak, rámcové rozhodnutie v rámci trestného konania nezakladá žiadne právo na použitie opatrenia nezahŕňajúceho pozbavenie osobnej slobody ako alternatívu väzby. To je vecou práva a postupov členského štátu, v ktorom sa trestné konanie vedie.⁸⁾

Na účely rámcového rozhodnutia, pojmom „opatrenia dohľadu“ sa rozumejú povinnosti a pokyny uložené fyzickej osobe v súlade s vnútroštátnym právom členského štátu EÚ, v ktorom bolo vydané rozhodnutie o opatreniach dohľadu (ďalej len „štátu pôvodu“). Následne, pojmom „rozhodnutie o opatreniach dohľadu“ sa rozumie vykonateľné rozhodnutie prijaté v priebehu trestného konania príslušným orgánom štátu pôvodu v súlade s jeho vnútroštátnym právom a postupmi, ktorým sa fyzickej osobe ukladá jedno alebo viacero opatrení dohľadu ako alternatíva väzby.

Rámcové rozhodnutie taxatívnym spôsobom vymedzuje **okruh opatrení dohľadu**, na ktoré sa vzťahuje. Možno hovoriť o týchto opatreniach:⁹⁾

- povinnosť osoby informovať príslušný orgán vo vykonávajúcim štáte o akejkoľvek zmene pobytu najmä na účely doručovania predvolaní zúčastniť sa na vypočutí alebo súdnom konaní v rámci trestného konania
- povinnosť nevstupovať do určitých lokalít, na miesta alebo do vymedzených oblastí v štáte pôvodu alebo vo vykonávajúcim štáte
- povinnosť zdržiavať sa v určenom čase, ak je stanovený, na určenom mieste
- povinnosť zahŕňajúca obmedzenia týkajúce sa opustenia územia vykonávajúceho štátu
- povinnosť hlásiť sa v určenom čase určitému orgánu
- povinnosť vyhýbať sa kontaktu s určitými osobami v súvislosti s údajne spáchanými trestnými činmi.

Navyše, každý členský štát môže oznámiť Generálnemu sekretariátu Rady, ktoré z nasledujúcich opatrení dohľadu je pripravený monitorovať:¹⁰⁾

- povinnosť zdržať sa určitých činností v súvislosti s údajne spáchanými trestnými činmi, napr. výkonu určitých povolaní alebo výkonu určitého druhu zamestnania

5) Pozri Čl. 82 ods. 1 Zmluvy o fungovaní EÚ v znení Lisabonskej zmluvy. Úradný vestník EÚ, C 83/47, 30. 3. 2010.

6) Čl. 1 rámcového rozhodnutia.

7) Ak narábame s pojmom „spravodlivosť“, tak len z dôvodu, aby sme dôsledne narábali s terminológiou rámcového rozhodnutia. Sme toho názoru, že spravodlivosť je filozofická kategória, nie právny pojem.

8) Čl. 2 rámcového rozhodnutia.

9) Čl. 8 ods. 1 rámcového rozhodnutia.

10) Čl. 8 ods. 2 rámcového rozhodnutia.

- zákaz viesť motorové vozidlo
- povinnosť zložiť určenú sumu peňazí alebo dať iný druh záruky, ktorú možno splniť prostredníctvom určeného počtu splátok alebo naraz
- povinnosť podstúpiť liečenie alebo liečbu závislosti
- povinnosť vyhýbať sa kontaktu s určitými predmetmi v súvislosti s údajne spáchanými trestnými činmi.

Rámcové rozhodnutie obsahuje taktiež dve prílohy. Prvou je vzor osvedčenia, ktoré sa zasiela spolu s rozhodnutím o opatreniach dohľadu (bližšie text nižšie). Druhou prílohou je vzor tlačiva pre správu týkajúcu sa porušenia opatrenia dohľadu a/alebo o akýchkoľvek iných zisteniach, ktoré by mohli viesť k prijatiu akéhokoľvek následného rozhodnutia (bližšie text nižšie).

4. Procesné postupy

4.1 Zásady aplikácie európskeho príkazu na dohľad v predsúdnom konaní

Aplikácia európskeho príkazu na dohľad je založená na určitých zásadách. Tieto zásady sú charakteristické aj ostatným procesným nástrojom justičnej spolupráce v trestných veciach v EÚ, akými sú napríklad európsky zatykač¹¹⁾, príkaz na zaistenie majetku alebo dôkazov v EÚ,¹²⁾ alebo európsky príkaz na získanie dôkazov¹³⁾ (niekedy v pozmenenej podobe). Možno hovoriť o nasledujúcich zásadách:

1. vzájomné uznávanie justičných rozhodnutí v trestných veciach,
2. vzájomná dôvera medzi členskými štátmi,
3. čiastočné prelomenie požiadavky obojstrannej trestnosti skutku,
4. priamy styk justičných orgánov členských štátov,
5. vykonávanie príkazu na základe ustanovení rámcového rozhodnutia.

Ad 1) V súvislosti so vzájomným uznávaním justičných rozhodnutí v trestných veciach možno ozrejmiť, že tento mechanizmus má momentálne dominantné postavenie vo vývoji trestného práva v EÚ. Vzájomné uznávanie ponúklo užitočný mechanizmus pre procesy vo veľmi citlivej oblasti – v trestnoprávnej spolupráci.¹⁴⁾ Jeho hlavným cieľom je automatické uznávanie a výkon justičných rozhodnutí z členského štátu „A“ v iných členských štátoch EÚ, a to s minimálnymi formalitami a obmedzenými dôvodmi zamietnutia. Filozofia spočíva v tom, že členské štáty namiesto viditeľného pokusu o harmonizáciu ich trestného práva procesného pod vlajkou EÚ, môžu podporovať justičnú spoluprácu a nebudú musieť zásadne meniť svoje trestné práva. Sú

11) *Rámcové rozhodnutie Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi. Úradný vestník ES, L 190/1, 18. 7. 2002.*

12) *Rámcové rozhodnutie Rady 2003/577/SVV z 22. júla 2003 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v EÚ. Úradný vestník EÚ, L 196/45, 2. 8. 2003.*

13) *Rámcové rozhodnutie Rady 2008/978/SVV z 18. decembra 2008 o európskom príkaze na zabezpečenie dôkazov na účely získavania predmetov, dokumentov a údajov na použitie v konaniach v trestných veciach. Úradný vestník EÚ, C 115/13, 9. 5. 2008.*

14) *FLETCHER, M. – LÖÖF, R – GILMORE, W. C.: EU Criminal Law and Justice; Cheltenham, Edward Elgar Publishing Ltd., 2008, s. 109.*

povinné „iba“ prijať justičné rozhodnutia vydané v iných členských štátoch.¹⁵⁾ Prvým konkrétnym opatrením vzájomného uznávania justičných rozhodnutí v trestných veciach bol európsky zatýkací rozkaz.

Ad 2) Aj keď to síce nie je v rámcovom rozhodnutí výslovne uvedené, povaha procesných nástrojov založených na vzájomnom uznávaní však vyžaduje, aby pri uznávaní justičných rozhodnutí štáty prejavovali jeden druhému vzájomnú dôveru. Tá je, ako poukázala Európska komisia, pre úspešné fungovanie európskeho príkazu na dohľad ťažisková.¹⁶⁾ Navyše, už v minulosti sa Súdny dvor EÚ vyjadril, že existuje vzájomná dôvera medzi členskými štátmi v ich jednotlivé systémy trestného súdnictva, a že každý z nich akceptuje uplatnenie platného trestného práva v iných členských štátoch, a to aj napriek tomu, ak by uplatnením vlastného vnútroštátneho práva dospel k inému riešeniu.¹⁷⁾

Ad 3) Pri aplikácii európskeho príkazu na dohľad sa uplatňujú dva režimy. Buď sa uplatní požiadavka obojstrannej trestnosti skutku, alebo pri vybraných 32 kategóriách trestných činov dochádza k jej prelomeniu.

Po prvé, vykonávajúci štát môže uznať rozhodnutie o opatreniach dohľadu pod podmienkou, že sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sú trestnými činmi aj podľa práva vykonávajúceho štátu bez ohľadu na skutkovú podstatu alebo ich opis.¹⁸⁾ Teda, rámcové rozhodnutie je konštruované na zásade uplatňovania obojstrannej trestnosti. Uznatie a vykonanie rozhodnutia o opatrení dohľadu vo vykonávajúcom štáte je možné len v prípade, ak je skutok trestným činom nielen podľa práva štátu, ktorý príkaz na zaistenie vydal, ale aj podľa práva vykonávajúceho štátu.

Avšak, po druhé, dochádza k čiastočnému prelomeniu obojstrannej trestnosti skutku. Rámcové rozhodnutie obsahuje zoznam 32 kategórií trestných činov, pri ktorých sa neuplatňuje podmienka obojstrannej trestnosti. Zo zoznamu možno uviesť napríklad vraždu, závažné ublíženie na zdraví, znásilnenie, obchodovanie s ľuďmi, sexuálne vykorisťovanie detí a detská pornografia, legalizácia príjmov z trestnej činnosti, či počítačová kriminalita.¹⁹⁾ Bez overenia obojstrannej trestnosti skutku sú tieto trestné činy dôvodom na uznanie rozhodnutia o opatreniach dohľadu, ak za ne možno podľa právneho poriadku štátu pôvodu uložiť trest odňatia slobody alebo opatrenie zahŕňajúce odňatie slobody, ktorých horná hranica je najmenej tri roky. Navyše, na to, aby justičný orgán štátu pôvodu zaradil trestný čin do niektorej z 32 kategórií trestných činov, pre ktorý je vydaný európsky príkaz na dohľad, sa nevyžaduje, aby sa pomenovanie alebo znaky trestného činu podľa právneho poriadku štátu pôvodu a vykonávajúceho štátu zhodovali. Treba však podotknúť, že predmetný zoznam nie je úplne uzatvorený. V budúcnosti môže Rada rozhodnúť o doplnení iných kategórií trestných činov do zoznamu.

15) MITSILEGAS, V.: *Trust-building Measures in the European Judicial Area in Criminal Matters: Issues of Competence, Legitimacy and Inter-institutional Balance*; in: BALZAQ, T. – CARRERA, S. (eds.): *Security Versus Freedom? A Challenge for Europe's Future*; Aldershot, Ashgate, 2006, s. 279.

16) *Posilnenie vzájomnej dôvery v európskom justičnom priestore – Zelená kniha o uplatňovaní trestnoprávných predpisov EÚ v oblasti pozbavenia osobnej slobody*. KOM(2011) 327 v konečnom znení, s. 9.

17) *Rozsudok Súdneho dvora ES zo dňa 11. februára 2003 v spojených veciach C-187/01 a C-385/01 – Gözütok & Brügge*, bod 33.

18) Čl. 14 ods. 3 rámcového rozhodnutia.

19) *Uvádzať úplne znenie zoznamu nepovažujeme za vhodné, preto odkazujeme na čl. 14 ods. 1 rámcového rozhodnutia. Tento výpočet je charakteristický aj pre iné procesné nástroje justičnej spolupráce v trestných veciach, akými sú napríklad európsky zatýkací rozkaz či príkaz na zaistenie majetku alebo dôkazov v EÚ.*

Ad 4) Pri aplikácii európskeho príkazu na dohľad sa justičné orgány stykajú priamo. Účelom priameho styku je zjednodušenie komunikácie medzi justičnými orgánmi členských štátov EÚ. Avšak, ústredné orgány štátov nie sú úplne vylúčené z komunikácie. Rámcové rozhodnutie ponecháva v tomto smere istý priestor. Každý členský štát môže určiť ústredný orgán, ktorý bude pomáhať príslušným orgánom pri ich komunikácii.²⁰⁾ Navyše, ak príslušný orgán štátu pôvodu nepozná príslušný orgán vykonávajúceho štátu, môže vykonať potrebné zistenia prostredníctvom kontaktných miest Európskej justičnej siete.

Ad 5) Na základe návrhu rámcového rozhodnutia, členské štáty mali vykonávať európsky príkaz na dohľad v súlade s ustanoveniami rámcového rozhodnutia.²¹⁾ Počas legislatívneho procesu sa vypustilo ustanovenie tohto ducha a litera rámcového rozhodnutia v jeho konečnom znení takúto požiadavku neobsahuje. Na druhej strane, povaha procesných nástrojov justičnej spolupráce v trestných veciach uvedenú požiadavku vyžaduje. Dôvod je jednoduchý – práve rámcové rozhodnutia, ako akty práva EÚ, sú legislatívnym podkladom pre vnútroštátnu právnu úpravu. Pri ich implementácii dochádza mnohokrát k pochybeniam. Tie sa prejavujú napríklad v tom, že zákonodarcovia interpretujú ich ustanovenia vlastným spôsobom. Stáva sa, že „vnútroštátne znenie rámcového rozhodnutia“ neodráža jeho pôvodné požiadavky. Súdny dvor EÚ v minulosti poukázal, že vnútroštátny súd je povinný vykladať vnútroštátne pravidlá v čo najširšom možnom rozsahu a svetle, tak aj účely rámcového rozhodnutia.²²⁾ Aj keď táto argumentácia sa síce týka iného rámcového rozhodnutia, možno na ňu v tejto súvislosti poukázať, a to nielen ako vodidlo pre súd, ale pre každý justičný orgán aplikujúci európsky príkaz na dohľad.

4.2 Postupy vo vydávajúcom štáte

Rámcové rozhodnutie neukladá justičným orgánom povinnosť vydať európsky príkaz na dohľad, ale ponecháva takúto možnosť. To znamená, že príslušné orgány sa samé rozhodnú, či európsky príkaz na dohľad vydajú. Rámcové rozhodnutie výslovne určuje, že rozhodnutie o opatreniach dohľadu možno postúpiť príslušnému orgánu členského štátu, v ktorom má osoba legálny a obvyklý pobyt v prípadoch, keď osoba po oboznámení sa s dotknutými opatreniami súhlasí s návratom do tohto štátu.²³⁾

Aj keď to môže vyznieť prekvapujúco, ale dotknutá osoba môže žiadať o vydanie európskeho príkazu na dohľad. Avšak, nemá naň nárok. Na základe žiadosti osoby, príslušný orgán štátu pôvodu môže postúpiť rozhodnutie o opatreniach dohľadu príslušnému orgánu iného členského štátu, v ktorom má osoba legálny a obvyklý pobyt, a to pod podmienkou, že tento orgán s postúpením súhlasí.²⁴⁾ Aké musia byť splnené podmienky na súhlas s postúpením rozhodnutia o opatreniach dohľadu v tom-ktorom štáte, je ponechané na voľnej úvahe členských štátov.

Pri postúpení rozhodnutia o opatreniach dohľadu inému štátu, takéto rozhodnutie je sprevádzané osvedčením na vzorovom tlačive uvedenom v prílohe I rámcového rozhodnutia (obdobne ako u príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v EÚ). Osvedčenie sa prekladá do

20) Čl. 7 ods. 1 rámcového rozhodnutia.

21) Pozri čl. 3 návrhu rámcového rozhodnutia. KOM(2006) 468 v konečnom znení.

22) Rozsudok Súdneho dvora ES zo dňa 16. júna 2005 vo veci C-105/03 – *María Pupino*.

23) Čl. 9 ods. 1 rámcového rozhodnutia.

24) Čl. 9 ods. 2 rámcového rozhodnutia.

úradného jazyka vykonávajúceho štátu, alebo ak ich je viac, do niektorého z nich. Ktorýkoľvek členský štát môže uviesť vo vyhlásení, že bude akceptovať preklad do jedného alebo viacerých iných úradných jazykov inštitúcií EÚ. Rozhodnutie spolu s osvedčením možno postúpiť len jednému vykonávajúcemu štátu. Príslušný orgán štátu pôvodu určí:

- prípadnú dĺžku obdobia, počas ktorého platí rozhodnutie o opatreniach dohľadu, a či je možné predĺženie platnosti tohto rozhodnutia
- orientačným spôsobom predbežnú dĺžku obdobia, počas ktorého bude pravdepodobne potrebné monitorovanie opatrení dohľadu so zreteľom na všetky okolnosti prípadu známe v čase postúpenia rozhodnutia o opatreniach dohľadu.

Pokiaľ ide o právomoc nad monitorovaním opatrení dohľadu, príslušný orgán štátu pôvodu ňou disponuje len dovtedy, kým príslušný orgán vydávajúceho štátu neuzná postúpené rozhodnutie o opatreniach dohľadu a neoznámí príslušnému orgánu štátu pôvodu toto uznanie.

4.3 Postupy vo vykonávajúcom štáte

Ako sme uviedli, vykonávanie európskeho príkazu na dohľad sa uskutočňuje na základe zásady vzájomného uznávania justičných rozhodnutí. Navyše, rámcové rozhodnutie stanovuje lehotu na jeho uznanie. **Príslušný orgán vykonávajúceho štátu čo najskôr, najneskôr však do 20 pracovných dní od doručenia rozhodnutia o opatreniach dohľadu a osvedčenia, uzná rozhodnutie o opatreniach dohľadu** a bezodkladne prijme všetky opatrenia potrebné na monitorovanie opatrení dohľadu²⁵⁾ (pokiaľ sa nerozhodne uplatniť niektorý z dôvodov na neuznanie; bližšie text nižšie). V prípade, ak je druh opatrení dohľadu nezlučiteľný s právnym poriadkom vykonávajúceho štátu, príslušný orgán v uvedenom členskom štáte ich môže prispôbiť v súlade s druhmi opatrení dohľadu, ktoré sa podľa práva vykonávajúceho štátu uplatňujú na rovnocenné trestné činy. Prispôbené opatrenia dohľadu musia v čo najväčšej miere zodpovedať tým, ktoré sa uložili v štáte pôvodu a nesmú byť prísnejšie než tie pôvodne uložené.

Avšak, **aj napriek tomu, že európsky príkaz na dohľad má byť automaticky uznaný, rámcové rozhodnutie predstavilo taxatívny výpočet fakultatívnych dôvodov na jeho neuznanie**, ktorý je vopred limitovaný, čo do počtu. Týmto spôsobom tvorcovia rámcových rozhodnutí podporujú myšlienku vzájomne uznaných justičných rozhodnutí v rámci jednotného justičného priestoru EÚ, ktorých výkon v inom členskom štáte nemôže byť odmietnutý na základe vlastnej úvahy, ale len z „európskych“ dôvodov, ktoré sú vopred určené „európskym“ právnym aktom. Tak v otázke odmietnutia výkonu zahraničného justičného rozhodnutia majú členské štáty vopred stanovené obmedzenia, nakoľko si nemôžu vo vnútroštátnej právnej úprave vytýčiť dôvody, ktoré by chceli v závislosti od vlastnej úvahy. Uvádzať tu úplný zoznam dôvodov odmietnutia uznania európskeho príkazu na dohľad nie je produktívne, no možno ich uviesť ako príklady, kedy príslušný orgán vykonávajúceho štátu môže odmietnuť uznať rozhodnutie o opatreniach dohľadu:²⁶⁾

- ak osvedčenie je neúplné alebo zjavne nezodpovedá rozhodnutiu o opatreniach dohľadu a nebolo doplnené ani opravené v primeranej lehote stanovenej príslušným orgánom vykonávajúceho štátu
- ak uznanie rozhodnutia o opatreniach dohľadu by porušilo zásadu *ne bis in idem*

25) Čl. 12 ods. 1 rámcového rozhodnutia.

26) Úplný zoznam dôvodov na odmietnutie pozri čl. 15 ods. 1 rámcového rozhodnutia.

- ak trestné stíhanie je podľa práva vykonávajúceho štátu premlčané a týka sa skutku, ktorý podľa tohto práva patrí do jeho právomoci
- ak právo vykonávajúceho štátu stanovuje imunitu, ktorá znemožňuje monitorovanie opatrení dohľadu
- ak osoba nemôže byť podľa práva vykonávajúceho štátu, vzhľadom na svoj vek trestne zodpovedná za skutok, na ktorom sa zakladá rozhodnutie o opatreniach dohľadu.

Možno poukázať na skutočnosť, že pri iných procesných nástrojoch vzájomného uznávania justičných rozhodnutí v trestných veciach, ako napríklad pri európskom zatýkacom rozkaze alebo príkaze na zaistenie majetku alebo dôkazov v EÚ, dôvody na ich neuznanie či nevykonanie boli taktiež predstavené – niektoré ako obligatórne, niektoré ako fakultatívne. Pri fakultatívnych dôvodoch sa v nejednom členskom štáte stalo, že pri implementácii týchto nástrojov do vnútroštátneho právneho poriadku boli poňaté ako obligatórne, t. j. nie v takom duchu, ako boli poňaté v legislatíve EÚ. Sme toho názoru, že v súvislosti s európskym príkazom na dohľad to nebude inak. Určite sa niektoré členské štáty zachovávajú obdobne, teda možno očakávať, že vyššie prezentované fakultatívne dôvody budú v právnych poriadkoch niektorých štátov obligatórne.

Po uznaní európskeho príkazu na dohľad sa stretajú dva právne poriadky. Na jednej strane, **monitorovanie opatrení dohľadu sa riadi právom vykonávajúceho štátu.**²⁷⁾ Na druhej strane, príslušný orgán štátu pôvodu má právomoc prijať všetky následné rozhodnutia týkajúce sa rozhodnutí o opatreniach dohľadu, a to na základe svojho právneho poriadku.²⁸⁾ Takéto následné rozhodnutia zahŕňajú najmä predĺženie platnosti, preskúmanie a vzatie rozhodnutia o opatreniach dohľadu späť, zmenu opatrení dohľadu, či vydanie zatykača alebo iného vykonateľného rozhodnutia s rovnakým účinkom.

Kedykoľvek počas monitorovania opatrení dohľadu môže príslušný orgán vykonávajúceho štátu vyzvať príslušný orgán štátu pôvodu na poskytnutie informácií, či je za okolností konkrétneho prípadu monitorovanie opatrení dohľadu stále potrebné. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu bezodkladne oznámi príslušnému orgánu štátu pôvodu každé porušenie opatrenia dohľadu a akékoľvek ďalšie zistenie, ktoré by mohlo viesť k prijatiu akéhokoľvek z vyššie uvedených rozhodnutí. Oznámenie sa zasiela na vzorovom tlačive, uvedenom v prílohe II rámcového rozhodnutia.

Vykonávajúcí štát má voči vydávajúcemu štátu informačnú povinnosť. Príslušný orgán vykonávajúceho štátu bezodkladne informuje príslušný orgán štátu pôvodu o:²⁹⁾

- akejkolvek zmene pobytu dotknutej osoby
- maximálnej dĺžke obdobia, počas ktorej možno monitorovať opatrenia dohľadu vo vykonávajúcem štáte, ak právo vykonávajúceho štátu ustanovuje takúto maximálnu dĺžku
- skutočnosti, že v praxi nemožno monitorovať opatrenia dohľadu z dôvodu, že po odovzdaní rozhodnutia o opatreniach dohľadu a osvedčenia vykonávajúcemu štátu nemožno osobu na jeho území nájsť (v tomto prípade nie je vykonávajúcí štát povinný opatrenia dohľadu monitorovať)
- skutočnosti, že proti rozhodnutiu o uznaní rozhodnutia o opatreniach dohľadu sa podal opravný prostriedok

27) Čl. 16 rámcového rozhodnutia.

28) Čl. 18 ods. 2 rámcového rozhodnutia.

29) Čl. 20 ods. 2 rámcového rozhodnutia.

- konečnom rozhodnutí o uznaní rozhodnutia o opatreniach dohľadu a prijatí všetkých opatrení potrebných na monitorovanie opatrení dohľadu
- akomkoľvek rozhodnutí o prispôbení opatrení dohľadu (pozri text vyššie)
- akomkoľvek rozhodnutí o neuznaní rozhodnutia o opatreniach dohľadu a o neprevzatí zodpovednosti za monitorovanie opatrení dohľadu s uvedením dôvodov pre také rozhodnutie.

Rámcové rozhodnutie ustanovuje taktiež **pravidlá, podľa ktorých vykonávajúci členský štát odovzdáva dotknutú osobu štátu pôvodu v prípade porušenia opatrení dohľadu.** Ak príslušný orgán štátu pôvodu vydal zatykač alebo akékoľvek iné vykonateľné rozhodnutie s rovnakým účinkom, osobu možno odovzdať v súlade s postupmi odovzdávania osôb, ktoré predstavilo Rámcové rozhodnutie Rady o európskom zatykači. Rámcové rozhodnutie predpokladá, že v tejto súvislosti sa príslušný orgán vykonávajúceho štátu nemôže na účely odmietnutia odovzdania požadovanej osoby dovoľávať podmienky obojstrannej trestnosti skutku. Avšak, každý členský štát môže oznámiť, že pri rozhodovaní o odovzdaní dotknutej osoby do štátu pôvodu bude uplatňovať aj požiadavku obojstrannej trestnosti skutku.³⁰⁾

5. Implementácia rámcového rozhodnutia do právnych poriadkov členských štátov EÚ (ako aj Slovenskej republiky)

Väčšina členských štátov uvítala myšlienku uplatňovania mechanizmu vzájomného uznávania justičných rozhodnutí v trestných veciach, ak ide o opatrenia neväzobného dohľadu v pred súdnom konaní. Avšak, je vhodné poukázať aj na tienisté stránky európskeho príkazu na dohľad. Názory štátov sa líšili pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto nástroja, pokiaľ ide o dôvody jeho odmietnutia, následne, či by dohľad nad osobou mal vykonávať vydávajúci alebo vykonávajúci štát. Polemickou bola taktiež otázka odovzdania osoby späť do štátu, v ktorom sa vedie konanie – teda či by sa mal využívať európsky zatýkací rozkaz alebo by sa mal zaviesť osobitný mechanizmus. Niektoré členské štáty spochybňovali pridanú hodnotu tohto nového nástroja na európskej úrovni. Presadzovali názor, že tento nástroj sa bude môcť uplatňovať len na veľmi malý počet osôb.³¹⁾ Vynárajú sa otázky, ako často bude európsky príkaz na dohľad využívaný. Existuje riziko, že nebude využívaný vo všetkých členských štátoch jednotne, že ho budú využívať iba tie krajiny, medzi ktorými je vzájomná dôvera. Jeho použitie je ponechané na slobodné uváženie, čo sťažuje možnosť predvídať, ako budú tento nástroj vnútroštátne orgány uplatňovať a aké bude vzájomné pôsobenie medzi ním a európskym zatýkacím rozkazom.

V prospech účinnosti európskeho príkazu na dohľad nenasvedčuje skutočnosť, že členské štáty môžu z ústavných dôvodov oznámiť, že nebudú uplatňovať čiastočné prelomenie požiadavky obojstrannej trestnosti skutku vo vzťahu k niektorým alebo ku všetkým trestným činom, ktoré sú uvedené na zozname vyššie predstavených 32 kategórií trestných činov. Dovoľíme si povedať, že ak niektoré štáty vo vyhláseniach uvedú niektoré kategórie trestných činov, tak takéto vyhlásenia spôsobujú „čistočnejšie čiastočné prelomenie požiadavky obojstrannej trestnosti skutku“. Vyhlásenia v tejto súvislosti doteraz urobili napríklad Nemecko, Poľsko alebo

30) K požiadavke obojstrannej trestnosti skutku pri aplikácii európskeho zatýkacieho rozkazu bližšie pozri čl. 2 ods. 1 Rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi. Úradný vestník ES, L 190/1, 18. 7. 2002.

31) Návrh Rámcového rozhodnutia Rady o európskom príkaze na dohľad v predsúdnom konaní medzi členskými štátmi EÚ. KOM(2006) 468 v konečnom znení, s. 6.

Litva, a to vo vzťahu ku všetkým 32 kategóriám trestných činov.³²⁾ To znamená, že pri týchto štátoch možno dokonca hovoriť o neprijatí čiastočného prelomenia požiadavky obojstrannej trestnosti skutku. Treba však dodať, že každé takéto vyhlásenie možno kedykoľvek vziať späť.

Ešte pred samotným záverom možno načrtnúť spôsob, akým sa podujme slovenský zákonodarcu implementovať ustanovenia rámcového rozhodnutia do nášho právneho poriadku. V úvode sme uviedli, že pôjde o osobitný zákon. Takýto legislatívny vývoj sa zdá byť najpravdepodobnejší, nakoľko pri iných procesných nástrojoch založených na vzájomnom uznávaní justičných rozhodnutí v trestných veciach boli prijímané osobitné zákony.³³⁾ Avšak, to spôsobuje atomizáciu právnej úpravy justičnej spolupráce v trestných veciach v rámci EÚ. Sme toho názoru, že vhodnejšie by bolo na účely nástrojov tohto druhu prijať jeden ucelený právny predpis, ktorý by ich upravoval v našom právnom poriadku komplexne. V prípade ďalších nástrojov by bol už len dopĺňaný. Avšak, táto otázka si vyžaduje samostatnú diskusiu, ktorú tu možno len načrtnúť.

6. Záver

Európsky príkaz na dohľad v predsúdnom konaní je novým procesným nástrojom justičnej spolupráce v trestných veciach v rámci EÚ. Bol predstavený v roku 2009, a to Rámcovým rozhodnutím Rady 2009/829/SVV o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby medzi členskými štátmi EÚ. Členské štáty EÚ majú prijať opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu vnútroštátnych právnych poriadkov s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia do 1. decembra 2012. Teda, v neďalekom časovom horizonte by mal byť zavedený v právnom poriadku SR.

Prezentovaný nástroj umožňuje prenos opatrenia, ktoré nezahŕňa pozbavenie osobnej slobody, a to z členského štátu EÚ, v ktorom osoba bez trvalého pobytu čelí podozreniu zo spáchania trestného činu, do členského štátu, kde má obvyklý pobyt. Tým sa umožňuje, že podozrivá osoba podlieha opatreniu dohľadu vo svojom domovskom štáte, pokiaľ sa neuskutoční súdne konanie v inom členskom štáte. Namiesto pozbavenia osobnej slobody v predsúdnom konaní, európsky príkaz na dohľad umožňuje, aby sa uplatňovali alternatívne druhy dohľadu.

Tak ako aj pri iných nástrojoch justičnej spolupráce v trestných veciach, ktoré pramenia z legislatívnej činnosti EÚ, aj aplikácia európskeho príkazu na dohľad je založená na určitých zásadách. Možno hovoriť o vzájomnom uznávaní justičných rozhodnutí v trestných veciach, o vzájomnej dôvere medzi členskými štátmi, o čiastočnom prelomení požiadavky obojstrannej trestnosti skutku, taktiež o priamom styku justičných orgánov členských štátov, a v neposlednom rade o jeho vykonávaní na základe ustanovení rámcového rozhodnutia.

Väčšina členských štátov EÚ uvítala myšlienku uplatňovania mechanizmu vzájomného uznávania justičných rozhodnutí v trestných veciach, ak ide o opatrenia neväzobného dohľadu v predsúdnom konaní. Avšak, v istých otázkach sa názory štátov líšili. Niektoré štáty spochybňovali jeho pridanú hodnotu na európskej úrovni. Presadzovali názor, že tento nástroj sa bude môcť uplatňovať len na veľmi malý počet osôb. Vynárajú sa taktiež otázky, ako často

32) Pozri Úradný vestník EÚ, L 294/40, 11. 11. 2009.

33) Napr. zákon NR SR zo dňa 9. marca 2010 č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze, zákon NR SR č. 650/2005 Z. z. zo dňa 13. decembra 2005 o vykonaní príkazu na zaistenie majetku alebo dôkazov v EÚ, zákon NR SR č. 183/2011 Z. z. zo dňa 1. júna 2011 o uznávaní a výkone rozhodnutí o peňažnej sankcii v EÚ.

bude európsky príkaz na dohľad využívaný. Existuje riziko, že nebude využívaný vo všetkých členských štátoch jednotne, že ho budú využívať iba tie krajiny, medzi ktorými je vzájomná dôvera. Jeho použitie je ponechané na slobodné uváženie, čo sťažuje možnosť predvídať, ako budú tento nástroj vnútroštátne orgány uplatňovať a aké bude vzájomné pôsobenie medzi ním a európskym zatýkacím rozkazom.

V súvislosti s implementáciou rámcového rozhodnutia do nášho právneho poriadku možno predpokladať, že slovenský zákonodarca prijme osobitný zákon. Takýto legislatívny vývoj sa zdá byť najpravdepodobnejší, nakoľko pri iných procesných nástrojoch, založených na vzájomnom uznávaní justičných rozhodnutí, boli prijímané osobitné zákony.

Použité pramene:

- [1] Accompanying document to the Proposal for a Council Framework Decision on the European supervision order in pre-trial procedures between Member States of the EU. SEC(2006)1079
- [2] BALZAQ, T. – CARRERA, S. (eds.): *Security Versus Freedom?: A Challenge for Europe's Future*. Aldershot, Ashgate, 2006
- [3] FLETCHER, M. – LÖÖF, R – GILMORE, W. C.: *EU Criminal Law and Justice*. Cheltenham, Edward Elgar Publishing Ltd., 2008
- [4] Návrh Rámcového rozhodnutia Rady o európskom príkaze na dohľad v predsúdnom konaní medzi členskými štátmi EÚ. KOM(2006) 468 v konečnom znení
- [5] PEERS, S.: *EU Justice and Home Affairs Law*. Oxford University Press, 2011
- [6] Posilnenie vzájomnej dôvery v európskom justičnom priestore – Zelená kniha o uplatňovaní trestnoprávných predpisov EÚ v oblasti pozbavenia osobnej slobody. KOM(2011) 327 v konečnom znení
- [7] Presidency Conclusions, Tampere European Council 15 – 16 October 1999, European Council. In: VERMEULEN, G.: *Essential texts on International and European Criminal Law*. 4th edition, Antwerpen, Maklu Publishers, 2005, s. 327 – 341
- [8] Programme of measures to implement the principle of mutual recognition of decisions in criminal matters. Úradný vestník ES, C 12/10, 15. 1. 2001
- [9] Rámcové rozhodnutie Rady 2009/829/SVV z 23. októbra 2009 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby medzi členskými štátmi EÚ. Úradný vestník EÚ, L 294/20, 11. 11. 2009
- [10] Rozsudok Súdneho dvora ES zo dňa 11. februára 2003 v spojených veciach C-187/01 a C-385/01 – *Gözütok & Brügge*
- [11] Rozsudok Súdneho dvora ES zo dňa 16. júna 2005 vo veci C-105/03 – *Maria Pupino*
- [12] Vyhlásenia členských štátov EÚ, týkajúce sa čl. 14 ods. 1 Rámcového rozhodnutia Rady 2009/829/SVV, z 23. októbra 2009, o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozhodnutia o opatreniach dohľadu ako alternatíve väzby medzi členskými štátmi EÚ. Úradný vestník EÚ, L 294/40, 11. 11. 2009
- [13] Zmluva o fungovaní EÚ. Úradný vestník EÚ, C 83/47, 30. 3. 2010